

KUOHIOJEN SANOMAT

Puolueista, rahasta ja ilmoituksista riippumaton aikalaisen ilmainen uutislehti.

Päätoimittaja: Arnold Kirveskoski, kylätoimittaja Yrjö Järventausta, lintu-
toimittaja Edvard Kuiri, kalatoimittaja E. Kiviriippa ja kulttuuritoimittaja
Rafael Martikainen.

Logo; Kylän nimikkolintu, kuva Tapani Lindstedt. Toimituksen osoite:
Posentie 2, 4980 Kuohijoki, raimo.maurola@elisanet.fi P. 040 8228192.
neljästoista vuosikerta n:o 3/ 7.10.2025

Netissä: www.kuohijoki.fi > Tarinoita ja kuvia tapahtumista

PÄÄKIRJOITUS

Niin se kesä meni syyskuun mukana ja syksy tuli. Kesän mittaan sain sanomien lukijoilta lukusia viestejä, kuin myös palautetta henkilökohtaisesti lehden sisällöstä ja sen merkityksestä kylälle. Viimeksi eilen Sirpalta. Ne laittoivat miettimään, että jospa sittenkin jatkaisin ja kun ketään ei ilmoittautunut päätoimittajaksi, niinpä päätin jatkaa siitä mihin jäin, uusin voimin – uusin ajatuksin.

Tästä se alkaa hyvät vanhat lukijani, kun lehden uudistunut numero sujahtaa sähköpostiinne tuoden mukanaan kiinnostavat tapahtumat ja tietysti tutut kasvat sivuillaan. Olkoon tämä lehti pieni kurkistusaukko yhteiseen arkeemme, muistuttamaan siitä, ettemme ole yksin – me olemme yhteisö, jota tämä lehti on osaltaan kuvannut jo viiden-toista vuoden aikana. Kaikkina näinä vuosina on ollut onnistuneita kesätapahtumia, siivoustalkoita, kesäteatteria- ja yhteisiä matkoja sekä harrastusryhmiä. Naapurisopu- ja apu on aina ollut tämän kylän kantava voima, jota on ylläpitänyt Kuohiojen Kyläyhdistys Vepari ja sen tarmokkaat toimijat kuten myös kylän palveluksia tarjoavat yritykset. Pidetään yhdessä huoli siitä, että tämä kylä on paikka, jonne uudet asukkaat, niin kesäasukkaat kuin vakinaisesti asettuneet, ovat tervetulleita, ja jossa vanhat patriootitkin jaksavat kukoistaa – ja jossa kaikki tervehtivät toisiaan. Pidetään huolta toisistamme ja kiinteistöjemme arvoista.

Kylän elinvoimaisuus. Mitä se on? Se on jotain, joka ei synny itsestään, vaan se on meissä, jos on. Hyvä lukijani! Jos koet kaipaavasi kylällä jotain toimintaa, älä odota, että joku muu sen järjestää. Ole sinä se joku muu. Ota yhteyttä Veparin voimamiehiin- naisiin, tai vaikkapa tämän lehden toimitukseen, jotta saat äänesi kuuluviin. Muutos ei vaadi suuria tekoja. Pitää vain ryhtyä rupeamaan. Voit myös ryhtyä tämän lehden avustajaksi lähettämällä juttuvinkkejä, kirjoituksia tai valokuvia. Valokuvattavaa on aina ja joka paikassa, se pitää vain hoksata. Ei se aina vaadi taiteellista silmää, riittää kun vain ahkerasti ottaa kuvia, niin joskus se tärppää – se kymppikuva. Kirjoituksia olen näinä vuosina lukijoilta kaivannut, mutta vähän heikolla menestyksellä niitä on tullut. Mutta kas kummaa nyt ainakin kaksi kynää on herännyt ja lähestynyt toimitusta kirjoitusten muodossa. Silti kaipaen vielä kirjoituksia myös henkilöiltä, jotka ovat lähteneet Kuohioelta, mutta ovat omat juurensa tänne jättäneet. Mitä heiltä tänne jäi ja mitä he saivat tilalle? Muistutan vielä, että kirjoituksia voidaan julkaista lähettäjän toivomuksen mukaan joko nimellä tai nimimerkillä.

Toimitus pyrkii uudistamaan sisällön tuottamista, mutta ainakaan toistaiseksi, emme voi palkata lisää toimittajia, vaikka tarvetta olisi. Kiitos kaikille lukijoilleni, erityisesti niille, jotka monin eri tavoin ovat minua ja toimitusta myötä eläen lähestyneet.

Mukavaa talven odotusta toivottelee

Arnold Kirveskoski

Päätoimittaja

KULTTUURIA

Kulttuuritoimittaja *Rafael Martikainen*

Niinhän siinä vain kävi, että toimituksen tietsikkaan tupsahti lukijain kirjoituksia, vaikka tieto tämän lehden uudelleen syntymisestä ei ollut juurikaan levinnyt. Tulkitsen tämän siten, että ehkä lehden lopettamispäätös sai aikaan jonkinlaisen herätyksen niissä, jotka jo aiemmin olivat ajatelleet kirjoittamista, mutta jotka syystä taika toisesta olivat siirtäneet sen aloittamista. Jos näin, niin parempi myöhään kuin ei milloinkaan. Totuus on, että toimitus ei pysty enää palkkaamaan lisää toimittajia; *soon on nyt teirän varas sano Mannerheimi mulle...*

Vaikka kesä on päättymässä, niin sitä voi muistella vaikkapa nyt alkavalla kesätoimittajamme kirjoittamalla dekkarisarjalla. Tarjolla on myös mahdollisuus tutustua erääseen kappalaiseen.

KESÄDEKKARI (1/4)

Kesän suuri juhla, Juhannus on vietetty ja eletään juhannuksen jälkeistä kesäkesän aikaa. Kesäkuu on vaihtumassa heinäkuuksi. Perjantai päivä on ollut helteinen, enteillen jopa ukkosta ja kovaa sadetta. Ilma on hautova ja odottava, pilviverho taivaalla tummuu, luonto hiljenee ja rajuilman uhka on ilmeinen.

Eläkkeellä oleva, pitkän poliisiuran tehnyt rikoskonstaapeli Rauno Rauhala oli käynyt viemässä muikkuverkot alkuillasta läheisen kirkasvetisen järven syvänteeseen, josta on vuosien aika tottunut muikkuja ja muuta isompaa saalista verkoilla pyytämään. Näkyi järvellä myös ajelevan hiljakseen isompi moottorivene uistinavat pystyssä ja siimat vedessä. Onneksi Rauhalan verkon merkit olivat lain mukaisia ja kunnolla näkyvissä, eivät ajaisi verkon yli.

Rauhala on mökillään yksin, vaimo lähti päivällä kaupunkiasunnolle viettämään laatuaikaa. Tulihan sitä oltua jo parisen viikkoa mökillä ja kun kalastus ei ole oikein ollut päällimmäinen kiinnostuksen kohde, niin joskus on hyvä käydä kotona ”akkuja lataamassa”. Aikoi tulla seuraavan viikon alussa uusilla eväillä takaisi.

Rauhala laittoi verkkojen laskujen jälkeen saunan lämpiämään ja istui nyt mökin terassilla nauttien yläsavolaisen juomatehtaan huurteisen mallasohran mausta ja mietti mistä kummallinen mieltä vaivaava olo johtui. Se oli kuin tinnitus korvissa, vaivasi, mutta ei poiskaan sitä saanut. Mitään erikoista ei hänen mielestään ollut päivän mittaan sattunut. Joku kuitenkin mieltä painoi.

Edellisenä iltana oli ilta uutisissa kerrottu keskiviikon ja torstain välisen yön murrosta pääkaupunkiseudun kauppakeskuksen kultasepän liikkeeseen. Teko oli poliisin kertoman mukaan ollut kuin parhaasta dekkarikertomuksesta. Murtautujat olivat tunkeutuneet sisätiloihin kattoikkunan kautta, leikaten ikkunaan aukon, josta olivat köyttä apunaan käyttäneet laskeutuneet kauppakeskuksen käytävälle. Merkillistä oli, ettei hälytysjärjestelmät reagoineet tunkeutumiseen mitenkään. Alustavassa tutkimuksessa oli selvinnyt, että suojajärjestelmää oltiin uusimassa järjestelmän oikuttelun takia ja hälytykset olivat pois kytkettynä kyseisellä viikolla. Saatua saaliin arvoa ei varmalla vielä tiedetty, mutta arvellaan sen olevan merkittävä. Poliisi pyytää yleisön apua tutkimuksessa, olisiko joku mahdollisesti nähnyt liikettä yön aikana kauppakeskuksen ympäristössä tai muuta tietoa, joka auttaa ryöstön selvityksessä.

Auto, se on se asia, joka miehen takaraivossa oli kaiheranut. Perjantai aamuna pääkaupunkiseudun nettilehdestä Rauhala luki erään taksimiehen nähneen torstai aamuyönä kauppakeskuksen viereisestä kadunvarresta lähteneen valkoisen Toyota Hiace merkisen pakettiauton. Auto ajoi kovaa vauhtia kohti Kehä kolmosta ja jatkoi kohti länttä. Poliisi pyytää lisää mahdollisia havaintoja yleisöltä autosta. Valkoisia kyseessä olevia pakettiautomerkkejä on suomen niemi täynnä, mietti Rauhala. Mutta oliko valkoinen pakettiauto ryöstössä käytetty auto, jonka Rauhala näki torstai iltapäivällä menevän mökin ohi viereisellä asfalttitiellä, kun hän oli postilaatikolla hakemassa päivän lehteä. Auto ajoi jonkin verran ylinopeutta, mutta sen mies oli havaitsevinaan, että sisällä istui mies ja lippalakki päinen tumma nainen. Rauhala ei vähällä usko sattumiin, mutta olisiko asiasta ilmoitettava poliisille. Rauhalan muistin mukaa kyseinen automerkki ja malli ei ole kylällä olevien asukkaiden käytössä ainakaan aikaisemmin näkynyt.

Pikkuhiljaa sauna alkaa valmistua kylpemiskuntoon ja Rauhala siirtyy löylyhuoneen puolelle. Ensimmäiset tiukat löylyt, vilvoittelu ja toinen huurteinen olut. Mikä on miehen ollessa, terveys kunnossa ja elämä mallillaan. Tämä on ihmiselon pieniä hetkiä, jolloin olemassaolo ei tunnu yhtään hassummalta. Löylyyn takaisin, kunnan löylyt ja vihdominen, vilvoittelu terassilla ja kolmas olut, sitten kerran vielä löylyyn. Ensimmäiset sadepisarat ja ukkosen jyrähdykset enteivät rajuilmaa.

Mies oli saunomiset ja peseytymiset tehnyt, nyt oli aikaa rauhoittumiseen. Vielä yksi hyvälaatuinen Hennessy V.S.O.P konjakkipaukku ja sitten nukkumaa. Rauhala päätti seuraavana päivänä soittaa poliisin antamaa vihjenumeron.

Uni oli rauhatonta, ukonilma tuli kylän päälle, jylisi ja salamoit, unen läpi tuli päivän tapahtumia mieleen, valkoisesta autosta kultasepän ryöstöön ja poliisin tiedotuksiin. Valtava salama leimahdus ja ukkosen jyrähdys vavahdutti miehen hereille, nyt iski salama lähelle. Pikkuhiljaa ukkonen laantui ja ilma rauhoittui. Mies sai unenpäästä kiinni, mutta jossain vaiheessa unimaailmaan kuului hälytysajoneuvon ääntä, kummitteliko edellispäivän asiat edelleen mielessä.

Aamuyön tunteina, auringon jo kurkistaessa itäisellä taivaanrannalla, heräsi Rauhala tunteeseen, jossa illalla juodut oluet olivat tehneet tehtävänsä ja loppu nesteestä ilmoitti tarpeesta poistua kehosta. Ulos tullessaan Rauhala totesi ukkoskuuron jo menneen itäiseen suuntaan, taivas oli sininen ja enteili uutta hellepäivää. Samalla hän haistoi savun hajun, löikö salama sittenkin johonkin ja sytytti tulipalon.

Aamupala ja sitten vaatteet päälle ja ulos tutkailemaan päivän säätä, hyvältä näytti. Kamera kaulaan ja sitten aamulenkille tutkailemaan löytyisikö kuvattavaa, lintubongari kun oli. Lievä savun haju tuntui vielä aamullakin. Jotain isompaa on nyt palanut. Selvisi savunhajun syykin, kun hän oli pienen matkaa kävellyt. Kylän keskustasta etelän suuntaan lähtevän asfalttitiien varrella, pellon laidassa oleva lato oli palanut. Etelän puoleisen päätyseinän repaleet olivat vielä pystyssä. Pelastuslaitoksen kalustoa oli vielä paikalla ja palomiehet tekivät vielä loppuvartiointia. Kolme poliisiautoa oli hälytysvilkut päällä tien laidassa. Aamuvarhaisesta huolimatta kylän väkeä oli kokoontunut pienehkö joukko paikalle.

Rauhala käveli lähemmäs palopaikkaa ja totesi, että poliisi oli viriteltyt sini valkoisen poliisitunnuksilla merkatun muovinauhan paloalueen ympärille. Ei ihan tavanomainen menettely, jotain erikoista on nyt meneillään. Hän otti muutamia valokuvia palopaikalta, kun sivummalla seisonut siviilivaatteissa seisonut poliisimies huusi, että valokuvaaaminen tutkimusalueelta on kielletty. Mies lähestyi Rauhalaa. Rauhala ei nyt kuvitellut kuitenkaan tekevänsä isompaa rikosta, valokuvia vain muistoksi paikasta, jota oli tottunut vuosikymmeniä katselemaan. Poliisi katseli tovin Rauhalaa ja totesi naurahtaen valokuvajasta, että tuttu mies. Terve, muistatko. Tovi meni aikaa ennen kuin Rauhalan

aivoreseptorit ja välittäjäaineet loksahdivat kohdalleen ja hän tunnisti poliisimiehen. Matti Mielonen, työkaveri yli kolmenkymmenen vuoden takaa. Oli mies jonkin verran muuttunut, patviutunut, poskillekin tullut pyöreyttä, mutta sama virnistys on naamalla kuin silloin ennen. Tosiasiassa Rauhala oli toiminut Mielosen mentorina silloin kun mies oli poliisimiehen ja rikostutkijan uraa aloittanut. Parin vuoden ajan oli yhdessä töitä tehty ja ystäväystytty. Mielosen siirryttyä Sisä-Suomen poliisipiiriin tutkijaksi oli yhteydenpidot harvenneet ja vuosien saatossa loppuneet. Tässä sitä nyt sitten tavattiin hämäläisessä kylämaisemassa, pellon keskellä samassa tilanteessa, jossa oli monet kerrat ennenkin oltu, onnettomuuspaikalla.

Sen verran Rauhala tiesi työtoveristaan, että Mielonen oli vuosien varrella haikautunut keskusrikospoliisiin Helsinkiin, rikoskomissaarioksi ja olipa työ tuonut jonkin verran myös menestystä ja julkisuuttakin vaikeissa rikostutkimuksissa.

Rauhalan tiedustellessa Mieloselta mikä tuo KRP:n komissaarin tulipalopaikalle, selvisi, ettei kysymyksessä ollut pelkkä tulipalo. Pelastuslaitoksen palomestari oli ilmoittanut hälytyskeskukseen, että palopaikalla oli miehen ruumis. Paikalle oli hälytetty lähin partio, joka oli todennut miehen kuolleeksi. Lämpimästä säästä johtuen, mies oli kevyesti pukeutunut ja partio oli kiinnittänyt huomiota miehen ranteessa olevaan kelloon. Kello oli tunnetun Sveitsiläisen kellonvalmistajan merkki, Tag Heuer. Koska tieto kulkee maailman bittiavaruudessa salaman nopeasti ykkösinä ja nollina, oli poliisipiireillekin saatu luetteloidut tiedot kultasepän liikkeen ryöstön saaliista. Hämeen poliisipiiriin päivystäjä oli ollut tarkkana ja huomannut kellon merkin ja mallin vastaavan luettelossa olevaa. Koska kello ja malli on kyseisen kultasepän liikkeen maahan tuoma oma malli ja liike markkinoi kelloa vain omassa liikeketjussa, oli kytkentä miehen ja ryöstön välillä ole-massa. Tutkinta siirtyi KRP:n kontolle.

Siinä oli Mielosen lyhyt selvitys, miksi hän oli paikalla. Rauhalan kysyessä oliko mies pahasti palanut, Mielonen kertoi, ettei mies ollut ollenkaan ladossa vaan parinkymmenen metrin päässä heinäseiväskasan vieressä, avonaisessa katoksessa, jossa seipäitä säilytettiin. Mielonen kertoi myös, ettei mieheissä ollut näkyvästi väkivallan merkkejä. Siinäpä oli kaikki mitä Mielonen Rauhalalle voi kertoa, siviilille kuitenkin. Jonkin aikaa mie-tittyään kysyi kuitenkin, olisiko Rauhala valmis katsomaan miestä oliko hän mahdollisesti kyläläisiä tai paikalla aikaisemmin nähty. Rauhalalle asia sopi, kokemusta kun näissä asioissa oli. Mies käveli heinäseiväskasan viereen ja totesi, ettei ollut vainajaa aikaisemmin nähnyt.

Miehet juttelivat tovin keskenään, muistellen menneitä aikoja, aikoja kun kaikki asiat olivat paremmin, nuoruutta. Vaihtoivat yhteystietoja ja toivottelivat hyviä vointeja toisilleen. Poliisin tekninen tutkimusryhmä oli sillä välin tullut paikalle ja Mielonen siirtyi joukkoon mukaan. Rauhala piti kuvaamansa valokuvat.

Aikaa oli vierähtänyt tuhkakasan vieressä sen verran, että kello oli kohta kymmenen ja kylän keskustassa oleva kesäkahvila avaisi ovensa. Rauhala otti suunnan kahvilaan. Tuore kahvi ja kahvilan pitäjän kotona paistettu tuore munkki maistuu aina. Kahvilassa olikin tänä lauantapäivä aamuna poikkeuksellisen paljon asiakkaita. Nuorta väkeä näytti olevan. Puheista selvisi, että läheisessä kurssikeskuksessa oli menossa jääkiekko seura Tapparalan A-junnujen ensimmäiset kesätreenit. Aamuherätyksen jälkeen oli pulahdettu läheiseen kirkasvetiseen järveen uimaan, sitten aamiaiselle ja pienen tauon jälkeen kevyttä aerobista harjoittelua vieressä olevan soraharjun rinteillä.

Nuoret pitivät omaa meteliään niin kuin nuoret nyt pitävät, ei Rauhala niitä kummemmin kuunnellut, eikä jääkiekko muutenkaan ollut suosikki laji. Mutta sitten tuli pommi, ei mies heti sitä tajunnutkaan. Pojat oli juoksulenkillä ollessaan ihmetelleet mitä hyväkuntoisen näköinen pakettiauto teki harjun pohjoislaidalla olevan soraamontun pohjalla, ikään kuin piilossa matalien puiden varjossa. Nyt oli Rauhalankin aukaistava suunsa ja kysyttävä auton merkkiä ja väriä. Toyota Hiace ja väri valkoinen. Nyt tuli Rauhalaankin jalkoja mahan alle.

Jatkuu seuraavassa numerossa.

Kirjoittaja on Kuohijoen Sanomien anonyymi kesätoimittaja.

SYKSYN TULLEN

Kuuletko tuulen, kuinka se kuiskaa
ja lehtiä kultaa, ja niitä maahan se paiskoo.
On valo jo kalpea, aamulla huntu,
ja päivät ne päättyvät illan hämyyn.
Kypsä on aika, ja aika jo saada
satoa maan, korjata kylvöä kevään,
nähdä värejä, tuoksuja ja makuja näiden.
Metsä on tumma ja sammal on märkä,
vaikka selkeä on taivaanranta.
Silti se suojaa ja turvaa antaa,
kun sateen rummutus ikkunaa murtaa.
Aika on vakaa ja viisas –
ilta kun saa, on aika kynttilä sytyttää,
ja miettiä, mitenkä maailma makaa.

Jussi Väinönpöika

KAPPALAINEN

”Kaunis Veera se laivaan nousi Saimaan kanavalla juu...” on balladi, monelle, varsinkin vanhemmalle väelle tuttu Matti Jurvan ja Tatu Pekkarisen musiikkikappale. Se on ollut tukkilaisromantiikkaan pohjautuvan elokuvan tunnusmusiikkina. Prinsessa Armada, Saimaan aallot ja tukkilaisromantiikka ovat läsnä kipparikvartetin laulujen ja huumorin siivittämässä komediassa, jossa on myös romanttisia juonenkäänteitä.

Tosiasiassa metsätyö ja puutavaran uitto oli kovaa ja raskasta työtä, koneita ei liiemmälti ollut, työ oli työvoimavaltaista ja vaarallista. Höyrykoneen keksimisen jälkeen syntyi höyryvoimalla toimivia sahoja 1800 luvun lopulla. Varsinkin itsenäisyyden alkuvuosikymmeninä sekä sodan jälkeen puu alkoi olla arvossaan, kulutus kasvoi, lautaa ja lankkua tarvittiin vientiin ja omiksi tarpeiksi. Paperin valmistus alkoi kehittyä, puuhioketta ja selluloosaa teollisuus nieli niin paljon kuin vaan sai. Suomi eli puusta. Ja elää tänä päivänäkin.

Paljon varmasti on tarinoita kansan suussa kiertänyt metsätöistä ja uitoista, kun väkeä on ollut paljon, niin on ollut myös monenlaisia elämäntarinoita. On sanottu, että muistot ja muistelut on kuin mustelma, kipu kun hellittää niin värikyvyys lisääntyy. Tässä on yksi tarina, liekö tarinalla siteeksikään todenperää, ei varmaksi tiedetä, osaksi kylällä kuultua, osaksi jostain luettua ja osaksi asioitten yhdistelyä. Komediaa tai laulunäytelmää tarinasta on vaikea kehitellä, mutta pimenevien syksyiltojen tarinoiden aloittajaksi ja mielikuvien luojaksi siitä voisi olla. Siirtykäämme tarinamme keskuspaikkaan ja neljäkymmentä luvun lopulle.

Kaksi isoa järveä, välissä joen halkaisema kannas johon sijoittuu pienehkö hämäläiskylä. Kylässä on 4-5 isompaa maatilaa, pienempiä tiloja ja taloja, muutama kauppa, leipomo. Itä-länsi suunnassa kulkeva, kylän halkaisema tie jatkuu parin kylän kautta kunnan keskustaajamaan muodostaen jotenkuten kuljettavan reitin, saarista ja lahdekkeista muodostuvan ison järven ympäri. Toinen, kylän eteläpuolella oleva järvi, on pitkä noin 17 kilometriä pitkä ja 5-6 km leveä järvi. Eteläisen järven eteläpuolella noin neljän peninkulman päässä on Lammin pitäjän keskustaajama. Kahta puolta eteläistä järveä tulevat tiepahaset muodostavat kylään pari risteystä. Kylän keskellä olevalta harjulta, Tuliharjulta, oli mitä mainioimmat näkymät kummallekin järvelle. Kun järvet ovat vielä Kokemäen joen latvavesiä, on kulkuväylä poikki Suomen, rannikon kaupunkiin Poriin ja ulkomaille ollut selvä. Iso saha Porissa ja vesireitin varrella olevat pienemmät sahat, teollisuus kaupunkeineen ja asutustaajamineen tarvitsi puuta.

Vuodenvaihteen tienoolla, tammikuisena pakkaspäivänä saapui kylän maataloon mies, joka vaikutti oudolta. Ei niin, että olisi ulkoisesti outo, nuorehko mies, metsätyömieheltä vaikutti. Mutta puhetapa oli Hämeen sydänmailla kuultuna vieras. Selvisi myöhemmin sen olevan ”meän” kieltä. Kahden valtakunnan rajalla olevan jokiympäristön

kieltä. Reino kuului olevan nimeltään, tavallinen suomalaisen miehen nimi. Sukunimi ei kuulijoitten mieleen jäänyt, Reetiksi sitä myöhemmin kutsuttiin, johtuiko siitä, että oli kova pelaamaan korttia, ei rahasta, mutta ajankuluksi. Oli yösijaa vailla, kertomansa mukaan oli kävellyt päivän mittaan Pälkäneeltä kylään jota joen mukaan kutsuttiin Kuohiojoeksi. Miten oli Pälkäneelle kulkeutunut, ei tiedetty, kun ei tarkemmin udeltu.

Ei pirtissä olijat miehessä erehtynyt, metsäyö mies. Kuului olleen pohjoisen savotoilla talvisin töissä ja keväisin jokivarsilla ja järvillä uitoissa. Tornion joki varresta, väylän vierestä sanoi olevan kotoisin. Metsä- ja uittotöitä oli nuorelle miehelle riittänyt. Perämeren joilta oli jostain kumman syystä ajautunut Kokemäen joen suulle tukin erotteluun. Tukkeja kun oli pitkän uittoväylän varrelta kertynyt useammalle yhtiölle, erottelua oli tarvittu, että kukin sai omansa.

Niin meni ilta ja yönseutu, aamusella kun kahviteltiin, isäntä kyseli vieraalta mistä oli tiennyt vieras kulkeutua Hämeen syrjäkulmille, kun ei olla isomprien tieväylien varrella. Sanoi erottelussa syyskesällä kuulleen metsäyhtiön piirimiehellä, että tulevana talvena aloitetaan Kokemäen latvavesillä isot puutavaran hakkuut, suhdanteet olivat maailmalla siinä asennossa, että vienti veti ja isännät saivat paremman hinnan ja olivat höylimpiä myymään metsiään ja olihan metsäyhtiöllä omiakin metsiä alueella. Miehiä kun hakkuissa nyt tarvittiin, oli Reino saanut pestin. Oli sovittu, että ilmoittautuu pyhien jälkeen metsätyönjohtajalle Lammin takamailla sijaitsevassa kylässä.

Reino oli työnjohtajan tavannut, oli näytetty palsta ja oli sovittu työn aloittamisesta. Isäntä oli luvannut Reinolle, että saisi asua saunan päädyssä olevassa saunakammarissa kohtuullista korvausta vastaan, jos sopivasti osallistuisi myös talon töihin. Emäntäkin hyväksyi miehen, oli mies niin mukavasti jutellut, jos olikin emäntä välillä epäillyt kaikkia miehen juttuja, lapista kun kuului olevansa.

Niin oli juhlapyyhien juhlaruuat syöty, alkoi selkäviikot tai kuten jossain päin suomea sanottiin härkäviikot. Ruuat olivat yksinkertaisempia, työt raskaampia. Ensimmäiset loppiaisen jälkeiset päivät enteilivät kylmää talvea. Työntäyteiset päivät ja viikot alkoivat kulua, tukkeja ja ropseja ilmestyi järvien rannoille, saman näköisiä kasoja olivat niin metsäyhtiön kuin yksityistenkin kasat, lansseja, josta puutavara jatkoi aikanaan matkaa uittona eteenpäin.

Viikon verran sen jälkeen, kun Reino oli asettunut saunakamariin sijoilleen, ilmestyi hänen huonekaverikseen mies, jolle isäntä oli myös luvannut huoneen asujaimikseen, kun oli vielä kaukaista sukua isännälle, Lammilta kuului olevan. Ei ollut isäntä Reinolle puhunut mitään, oli vaan meinannut, että sopiihan siihen toinenkin. Ahneuttaan, meinasi Reino, mutta sopi se hänelle, olihan miehestä juttuseuraa iltaisin. Ei ollut. Kaksi kolme sanaisia lauseita urahteli, ei kuitenkaan niin pitkiä puhunut, että olisi jotain ajatusta tuonut ilmi. Harvasanaisia taitaa Hämeen miehet olla. Oli kuitenkin yhtenä ilta äitynyt puhumaan

pitempään. Oli lukenut Hämeen Sanomista, että Lammin seurakuntaan oli saatu joulun alla uusi nuori kappalainen. Seurakunnan kirkkoherra oli kuulemma kovasti työllistetty. Elettiin sodanjälkeistä aikaa, lapsia syntyi, kastettavia piisasi ja kuntaan oli tullut paljon siirtoväkeä, joten myös sielunhoidollista työtä riitti. Ei lammilainen kertomaansa paremmin selitellyt, toipahan vain asian esille jotain pitempään puhuakseen.

Heikin päivän aikaan, tammikuun lopulla talven selkä tahtuu ja karhu kääntää kylkeä kuten vanha, ajan kulua kuvaava sanonta kuului. Valoisan päivän aika piteni, samalla pidennettiin työpäivää. Istuttiin taas kerran nuotiotulilla pidettiin taukoa ja syötiin eväitä. Kyselivät Hämeen miehet Reetiltä miten ne lumen paksuudet on siellä pohjoisessa. Muisteli mies kläppinä ollessaan olleen niin runsaslumisen talven, että lumi ulottui hänen napaansa asti. Ei oltu etelässä nähnyt niin runsaslumisia talvia, nytkin oli häthätää polvenkorkeudelle. Epäilivät kuulijat kuitenkin olisiko mukana hitusen lapinlisää, mutta kun eivät voineet asiaa paremmin kiistää, antoivat asian olla. Jotain kehuakseen sanoivat etelän puun kaatajat puiden olevan etelässä pitempiä ja paksumpia. Kyllähän Reeti sen tunnusti, mutta sanoi olevan puiden pohjoisessa tiuhempi syisiä, parempia. Sanoi myös puun samalla tavalla pystyssä pysyvän niin etelässä kuin pohjoisessa, purulla. Purun kun poka-sahalla tai justeerilla sahasi pois, puu kaatui. Lapinmiehen juttuja tuumivat miehet. Talvipäivät kuluivat nuotiolla ja pirtissä sanaillessa. Kun viikon työt oli lauantaina tehty, saunottiin ja ryhdyttiin viettämään viikonloppua. Kello seitsemäntoista radion aikamerkki ja sen jälkeen Ehtookellot, sitten tulee Iltahartaus, pastori puhuu, soitetaan virsi ja vihdoinkin Lauantain toivotut levyt. Radio ohjelma, johon kuulijat voivat lähettää toivomuksia soitettavasta musiikista. Ensin vakavampaa musiikkia, sitten yleensä Nekalan lapsikuoro Tampereelta lauloi jonkin maakuntalaulun ja lopuksi kevyttä tanssimusiikkia. Sitten olikin nuorempi väki jo valmis lähtemään tansseihin kylän seuratalolle. Talo oli kylän suosittu keskuspaikka, kerrotaan tanssilippuja parhaimmillaan myydyn alun viidettä sataa.

Alkoi talvi olla loppuillaan. Viimeisiä leimikoita hakattiin. Puupinot odottivat lanskeissa uittojen alkamista ja matkaa eteenpäin. Pääsiäinen tuli sinä kevään myöhään, huhtikuun lopulla. Päättivät poikamies metsurit pitää harjakaisia hakkuitten loppumisen kunniaksi. Piti saada tarkoitukseen sopia juomia. Lupasi isäntä hakea naapuri kylästä sahattia. Tiesi erään talon vanhan emännän ainetta valmistavan. Väkevämpiä pitää olla, oltiin asiasta samaa mieltä, mutta saada juomat paikalle oli eri juttu. Asia ratkaistiin kortilla. Reetille homma tuli, kun oli vielä lisäksi täysi ikäinen. Epäilivät vilppiä. Oli sekoittanut pakankin niin omituisesti, jakanut pakan kahtia ja sitten peukaloiden varasta päästänyt kortit lomittain yhteen pakkaan. Kyllä siinä jotain oli. Antoivat asian olla, kuitenkin muuten niin rehti mies. Reissuun lähtiessä oli työnjohtaja, puoli leikillään, evästännyt Reetiä tuomaan tullessaan uuden emännän tukkiproomulle, edellinen kun oli äitynyt lapsentekoon eikä aikonut tulla ruuanlaittajaksi ja kahvikeittäjäksi tulevana kesänä.

Lähin paikka, josta väkeviä sai, oli Hämeenlinna. Alkoholia kun sai myydä vain kaupungeissa ja kauppaloissa, maaseudulla oli kieltolaki. Päivän reissu, aamulla kun linja-autolla lähti, niin liki illan hämärissä oli takaisin.

Reino oli asiansa hoitanut, lestin verran oli kaupasta saanut, neljä pulloa väkevää ei enempää. Kansaa yritettiin pitää raittiina. Ei niin, etteivät ne olisi riittäneet, olihan isännällä sahtia. Linja-autoa odotellessa tuli hänen luokseen aristellen nuori nainen, oudosti puhui, kysyi milloin lähtisi Lammin kirkonkylän suuntaan linja-auto. Ei mies aika-
tauluja paremmin tietänyt, mutta arveli auton jo jokin aika sitten menneen. Oli lukenut auton nokassa kyseisen paikan nimen ja epäili, että tuskin enää olisi auto menossa Lammin suuntaan. Syntyi hankala tilanne, yösija olisi löydyttävä. Ei osannut mies paremmin neuvoa, vieras kun oli itsekin. Rohkeni kuitenkin esittämään josko neiti lähtisi hänen muka-
naan Kuohijärven toiseen päähän menevään linja-autoon, pääsisi sieltä sitten aamulla lähtevällä autolla perille. Lupasi puhua yösijan talosta jossa itsekin asui. Tuntui asia neidille sopivan, tuntui mies jollakin tavalla luotettavalta.

Istuivat autossa vierekkäin. Paremmat esittelyt oli jo tehty autoa odottaessa, Maija oli nimeltään, Vehmaisista kotoisin, pienehkön maatilan tytär. Kertoi myös hänellä olevan kolme veljeä, hän kuopuksena ainoa tytär. Oli Reino tiedustellut missä päin mahtoi Vehmainen olla. Kertoi neiti sen olevan lounais-suomessa, Turun naapurissa. Selittyi miehelle outo puhetapa, ei saanut sanoista selvää, kaikkia kirjaimia ei puhekielessä käytetty. Puheliaalta ja vilkkaalta tuntui neiti olevan, toisin kuin täkäläiset neitoset. Kertoi miehelle lukeneensa Turun Sanomista työpaikkailmoituksen, jossa haettiin taloudenhoitajaa Lammin seurakuntaan palkatun kappalaisen taloudessa. Oli kerran Kappalaisen tavannut, kun työsopimusta oli veljien mukana ollessa tehty. Väkevältä ja voimalliselta uskossaan oli kappalainen vaikuttanut, pelotti. Sovittiin, että neiti sitten tulee Lammille pääsiäisen aikaan, kun kappalainen itsekin on kerinnyt asettumaan perille. Kiusoittelivat velipojat siskoaan siitä, että taisi olla kirkonmies hieman ihastunut, katseli heidän mielestään siskolikkaa siihen malliin.

Päästiin perille. Varmistui yösijakin, alkuhämmingin jälkeen, oliko Reeti ottanut tosissaan uittoemännän hankkimisen. Tosiaan, emäntä uittomiesten proomuun, nyt olisi ratkaistavissa sekin asia. Kyseltiin neidin mielipidettä asiaan. Kielsi kun oli kappalaiselle jo lupautunut. Mutta ei antanut periksi Reinokaan, ehdotti jos neiti ei vielä seuraavan päivänä lähtisi jatkamaan matkaa Lammille, kerkiäisi sitä myöhemminkin. Sovittiin, että tapaa työnjohtajan. Niin tapahtui, että uittomiehet saivat uuden emännän. Miten oli Maijan pään kääntänyt, jäi arvailujen varaan, palkka, tiesi joku, vanhemmat ja kokeneemmat näkivät asian toisin. Se oli se maailman vanhin asia, oli nähneet asian molempien katseesta. Oli kappalainen veljiltä kirjeitse myöhemmin tiedustellut mihin oli sisko hävinnyt, kun ei ollut tullut perille. Sanoivat jääneen Hämeenlinnaan, kun oli tarjottu kaupunkipaikkaa.

Viimeiset lumet sulivat, jäät lähtivät, alkoi rannoilta tukkilanssien vyöryttämisen järveen, tukkien ja propsien niputtaminen ja nippujen liittäminen isoimmiksi lautoiksi. Lauttojen hinaaminen karikkoisia ja kivisiä järvenselkiä pitkin eteenpäin oli vaativaa hommaa, siirtyivät kuitenkin, kun oli raavaat ja nuoret miehet asialla. Niin jatkui kesä. Maija laitteli proomulla, moikaksi kutsutulla, uittomiehille ruuat ja keitteli kahvit. Miehet kalastelivat särvintä järvestä ja kalaa tuli hyvin. Maija oli pidetty emäntä, iloinen ja sanavalmis, osasi miesporukassa pitää puolensa, kun oli jo lapsena tottunut siihen veljiensä kanssa touthutessa.

Kesä kääntyi syksyn puolelle, puutavara, joka ei latvavesien sahoille ja alueen tarpeisiin jäänyt, uitettiin Vihavuoden koskesta uittoränniä alas Vähä-Roineeseen ja sieltä Hauhon reitille. Samalla menivät myös Reino ja Maija. Ei kuultu Maijan Reetiksi Reinoä koskaan kutsuvan, oli sana kuulemma korttimiesten sanastoa. Olivat pari.

Vuodet ja vuosikymmenet kuluivat, maa vaurastui ja kehittyi. Siinä sivussa hiljeni kylä, metsätyö ja uitto ei enää työllistänyt, väki muutti asutustaajamiin ja kaupunkipaikkoihin. Samalla loppui muutama kylän kauppa ja yksi leipomo. Kylä hiljeni. Aikojen muuttuessa tuli kylään uusi ilmiö, mökkiläiset. Toivat mukanaan uusia tapoja, uutta vireyttä, sekä kuntaan verotuloja.

Kylä eleli hiljakseen, maataloutta kyllä harjoitettiin, mutta pienemmällä väellä. Kylälle oli jäänyt vielä yksi kauppa, joka pärjäili, kun kauppa oli omassa kiinteistössä ja kauppias asui kaupan yhteydessä. Mökkiläiset ostivat mitä ostivat, toivat kuitenkin isomat ostokset mukanaan viikonloppuna tullessaan.

Eräänä päivänä, puolen päivän aikoihin, tuli kauppaan paikallinen isäntämies ja kyseli kauppiaalta, kuinka oli aamupäivän kaupat sujuneet. Kauppiaan kertoman mukaan oli kauppaan tullut, heti kaupan avaamisen jälkeen, terveystarkastaja. Oli tarkastellut vähii kylmälaitteita, mittailut lämpötiloja, jotain puhunutkin, mutta ei ollut ostanut mitään. Pian tarkastajan jälkeen oli pihaan ajanut moottoripyörällä nuori mieshenkilö, kyselyt tietä ja tien kuntoa Lammille. Oli kertoman mukaan isoisä ollut kappalaisena kyseisessä seurakunnassa, ei mies mitään ostanut.

Kauppias kertoi myös ostavia asiakkaita aamupäivän aikana käyneen. Iäkäämpi pariskunta tyttären poikansa kanssa oli poikennut kauppaan ja kehuneet kaupan olevan liki entisen lainen. Kertoivat olleensa joskus kylällä metsä ja uitto töissä. Tiedustelivat venettä lainaksi ja halusivat näyttää pojalle joki ja järvimaisemaa missä olivat nuorena kohdanneet ja työtä tehneet. Kauppiaalta löytyi vene, oli joen ylittävän sillan pielessä. Tarjosivat maksua veneen vuokrasta, ei kauppias huolinut. Ostivat kuitenkin ruokatarpeita, evääksi veneretkelle, arveli kauppias.

Löysivät veneen ja siirtyivät joelle. Ei ollut vanhemman miehen aironvedot yhtä napakoit ja vahvoja kuin silloin, kun valtakunnan hyvinvointia ja siinä sivussa

omaakin luotiin. Kulkihan vene vähemmälläkin, liki tyynessä joessa. Ei joki voimaltaan ollut samanlainen kuin kahden maan rajajoki, joka tyhjensi tuntureiden sulamisvedet pohjanlahteen. Kilometrin mittainen joki oli kuitenkin joskus näyttänyt hiljaisen voimansa, kuljettanut pöllit järveltä toiselle puomipuiden välissä uittokeksillä auttaen. Kertoilivat pojalle tarinoita kylästä, ihmisistä ja ajasta, kun olivat uitoilla olleet. Oli jokimaisema kovasti muuttunut, puita oli joen ympäristöön kasvanut ja kokonainen mökkikylä ympäröi jokivartta. Poissa oli uittopuomit. Poissa oli myös kiviarkuilla joen penkkaan tuettu puusilta, jonka kaiteisiin nojaten haaveiltiin tulevaisuudesta. Huomasivat myös jokisuussa olevat kaksi proomun pohjaruotoa, ei niistä paljoa jäljellä ollut, kölipuu ja laitakaaren pätkiä. Iltapäivä kului vanhoja muistellessa, kyllästyikö nuori mies tarinoihin, ei ainakaan ulospäin näyttänyt. Palauttivat veneen paikoilleen, jatkoivat matkaa. Niin taakse jäi paikka ja aika, joka oli muistoja täynnä ja oli heidät yhdistänyt.

Myöhemmin kesällä valtakunnan uutistulvassa uutiskynnyksen ylitti juttu, jossa seurattiin joka kesäistä herätysliikkeen kesäjuhlaa. Sanan kuulijoissa oli myös vanhempi pariskunta, joka varsinaisesti ei kuulunut liikkeen kannattajakuntaan, olivat paremmin tapauskovaisia. Kun asuivat lähiseudulla, päättivät lähteä mukaan seuraamaan lauantapäivän puhujaa. Juhlilla oli puhujana jo eläkkeellä oleva pohjoisen seurakunnan kirkkoherra. Oli aikanaan tullut etelän seurakunnasta pohjoisen jokivarren seurakuntaan kirkkoherraksi. Oli sisäistänyt pohjoisen alueen herännäisliikkeen väkevän raamatun tulkinnan ja ansainnut näin seurakuntalaisten silmissä paikkansa. Pariskunnan emäntää haastatellessa, hän oli todennut, että väkevältä ja voimalliselta uskossaan oli pappi vaikuttanut, petämisestä ja rehellisyydestä puhui kadotukseen joutumisen yhteydessä, vähän pelotti. Sanoi kuitenkin papin tuntuneen jotenkin tutulta.

Ylöskirjoitti Heikki Wallin

KALASTUKSESTA

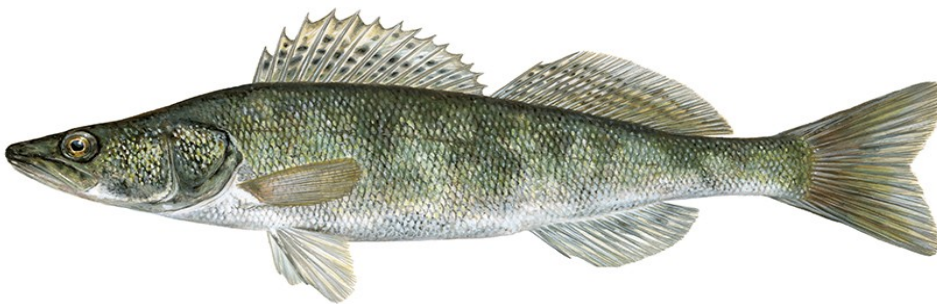
Kalatoimittaja *E. Kiviniemi*

Kulunut kesä oli kalastuksen kannalta poikkeuksellinen. Alkukesä oli kylmä ja tuulinen. Heinä- ja elokuu taas kovin kuuma ja vedet lämpimiä. Se tarkoitti huonoja kalansaaliita. erityisesti kesämuikut olivat hakusessa. Mutta eipä näillä järvillä kalastajia ollutkaan jonoksi asti. Tunnetut kalamiehetkin olivat pitäneet veneitään enempi satamassa. Tarinoita sen sijaan on kalamiespiireissä syntynyt. Ohessa kuhasta.

Tarinaa kuhasta

Mie oon kalamies Huttunen ja mie oon kalojen ystävä, vaikka mie tapankin niitä; mutta vain syödäkseni. Haaskoon en oo pistäny yhtään. Alamittaaset ja kuolleet oon päästäny takasi. Silti mie oon pohtinu kalojen elämää, varsinnkin kuhan, jollane on aina ollu mun suosikas.

Nyt mie kerron yhestä uistelureisusta Lehtisaaren selällä. Se oli kolme eli viis kessää sitte ku mun uistimes tuntu pieni nyky. Mie aattelin olikoha joku kiinni, ei varmaan, mutta päätin kelata takas, jotta se assii varmistus. Voi juku – ei se kiinni ollu, mutta se seurasi uistinta pintaa asti, ja sillo mie sen näin, sen helekatin suuren kuhan, ainaki viistoista- ellei 16 killoa kauhaa katto mua silmiin ja ikään kuin hymyili ja sitte potkaisi ittens tiehensä. Mie näin kun sen selkäevä oli terävine piikkeineen pystyssä, ikään kuin se olis torjumassa hyökkääjää. Mutta miksi se sitte uistinta seuraten lähestyi sitä, mutta ei tottanu kiinni? Sitä mie en ymmärä? Minne lie syvyyksiin se paineli. Mitä se mahto miettiä, ku se näki mun? iso se oli ja kaunis. Suuret mustat silimät, vihertävän ruskee runko, jossa 12 poikittaista juovaa niinku ahvenellaki on ja virtaviivainen se on kuin ohjus. Niin mie siihe ihastuin, jotta annoin sille nimen – Kake. Viisas se oli tämä Kake, kun se ei iskeny uistimeen, seurasi vaan. Jos ois iskeny, niin miehän olisin sen kyllä tappanu, ilma mittää tunnon tuskaa. Tappaahan se Kakekin muikkuja, siikoja, kuoreita ja muitakin kaloja. Nii, ja onha se itekkin pienenä ollu isompien kalojen tappouhan alla. Jotenki se vain on selviytyny ja saattaapi selvityä vielä monta vuotta jollei ui verkkoihin.

Pinnan alla Kake uiskenteli kohti syvyyksiä aina 20 metriin saakka. Se etsi muikkuparvia, joita se uskoi löytävänsä tästä syvyydestä. Matkalla syvyyksiin sitä vastaan tuli muita pienempiä kuhia. Kake pettyi siihen, kun muikkuja ei näillä syvyyksillä näkynyt, paitsi se yksi hieman erikoinen välikkyvä pieni kala. Muikku, se ei ollut eikä särki. Uteliaisuuttaan Kake oli sitä seurannut aivan pintaan saakka. Siinä Kake oli ensikertaa tavannut olion, jonka se arveli olevan ihminen, jollaisia kuhien suvussa on ollut paljon puhetta, mutta monikaan ei ole sanonut sellaista nähneensä. Nyt Kake uskoi sellaisen nähneensä ja katso-neensa sitä silmästä silmään. Samalla tuo erikoinen kala oli kadonnut kuin tuhka tuuleen. Peräti kummallinen tapaus, ajatteli Kake kokemaansa. Toivuttuaan järkytyksestään Kake alkoi ajatella rationaalisesti. Mistä tässä oikeastaan on kysymys? Iso se oli ja ruma se ihminen ja kaikin puolin kammottava olio, joka liikkui jonkunlaisella pulkalla vetten päällä. Kake toivoi hartaasti, ettei enää koskaan törmäisi sellaiseen. Kake aprikoi vielä mieles-sään, mikä oli ollut se pieni kala, jota tuli seurattua? Rapala se ei ollut sillä se tunnettiin

suvussa jo 70 vuoden ajan. Tuommoiseen pulkkaan Kake oli jo vuosia sitten tutustunut, kun niitä kesäiltoina uiskenteli pinnalla. Ei niistä haittaa ollut. Ainoastaan pulkasta lähtevä pörinä oli Kakea aina harmittanut, sillä tuo ääni oli usein karkottanut lähellä olevat saalis-kalojen parvet. Toivuttuaan harmituksestaan Kake suunnisti matalammille vesille. Lähes-tyessään Rahkasaarta Kake törmäsi pulkkaan, joka lienee ollut vuosikausia järven poh-jassa. Se oli osittain kasvillisuuden peitossa, mutta mitä ilmeisemmin se toimi joillekin muille kaloille kutupaikkana. Varmaan joku ihminen on hylännyt pulkkansa, aprikoi Kake ja jatkoi tutkimustaan, kunnes osui rapulaan. Huh, hihkaisi Kake ja tuumasi ettei siitä ku-tupaikaksi ole, kun ravut ovat se vallanneet. Suuri joukko isoja rapuja ojensivat saksensa kohti Kaken leukaperiä, jolloin sen oli nopeasti väistettävä niitä. Ei Kake siitä pahastut vaan ajatteli, jääkööt sille yhdelle Rapumiehelle, johon olen törmännyt siihen tuolla joki-suistossa.

KESÄN SAALISKALOJA

25 ahventa ja neljä kuhaa!

Kuva: Juha Sormunen 5.10.2025

Kylätoimittaja Yrjö Järventausta

25.9.2025

4.10.2025

Osakilpailun tiedot Kilpailun nimi: Lammi Ralli 2025

Paikka: Lammi **Kilpailukeskus:** Konnarin Koulu (Mommilantie 21, 16900 Lammi)

Aika: 4.10.2025 **Kilpailun järjestäjä:** Lammin Urheiluautoilijat ry

Reitti

10:01 LÄHTÖ Konnarin koulu

10:14 EK1 Kaunisniemi / K-Market Mallas (4,65 km)

10:34 EK2 Yläne / Autokave / Gulf (8,93 km)

10:53 EK3 Tohijärvi / Puupäälliköt Oy (8,72 km)

11:34 HUOLTO A. Konnarin koulu & B. Lammin Betoni (60 min)

13:19 EK4 Avus / Kolarikorjaamo L. Simola Oy (14,80 km)

13:48 EK5 Vähä-Evo / Ravitalli Korvenheimo Oy (7,47 km)

14:08 HUOLTO A. Konnarin koulu & B. Lammin Betoni (60 min)

15:26 EK6 Perinkää / Maanrakennus Alenius Oy (14,72 km)

16:15 EK7 Montola / Pääkaupunkiseudun Hissikeskus Oy (7,87 km)

EK 1 voittaja

1 35 (S) Koljonen Juha - Kirsi Holmberg
Subaru Impreza WRX Sti

12 2:40,9

Kuva: Milo Kallio

Hiekka pöllysi

1.10.2025 Kylä sai uudet katulamput

Kuvituskuva

Pekka Kolehmainen löysi viikolla 40 Keskinen-Avusjärven maisemista hirven raadon. Se oli kymmenpiikkiset sarvet, ja mätäneminen oli pitkälle kehittynyt ja haiseva haju sen mukainen. Mahtoiko tuo kuolla vanhuuttaan, vai olisiko se kaksintaistelun uhri. Hirvillä kun on, kuten kaikilla eläimillä kerran vuodessa sellainen ajanjakso, jolla ratkaistaan jälkeläisiin liittyvä asia. Mika Tervaniemi kaivoi sen maahan. Silti tienoo haisi vielä raadolle.

2.10.2025 Ossi Alikippari

Tietosuojalauseke

Kuohijoen Sanomat on kylälle suunnattu ja harrastuksena toimitettu, ilmainen silloin tällöin sähköpostissa piilokopioina jaettava lehti. Lehti suojaa tilaajien yksityisyyttä soveltuvan lainsäädännön mukaisesti. Tilaajatiedot Tilaajatiedostoon tallennetaan tilaajan tahdon mukaisesti tilaajan nimi ja sähköpostiosoite sekä mahdolliset muut tilaajan antamat tiedot kuten puhelinnumero tms. Tietoja ei luovuteta muihin tarkoituksiin. Tilaajatiedot ja niiden käyttö Tiedot kerätään ainoastaan siihen tarkoitukseen, että Kuohijoen Sanomat voidaan lähettää tilaajilleen. Tilauks katsotaan suostumukseksi rekisteriin. Tilaajan tiedot poistetaan pysyvästi, kun tilaaja on ilmoittanut lopettavansa tilauksen. Lehden lakatessa tilaajatiedosto tuhoetaan pysyvästi. Rekisterinpitäjä: Raimo Maurola, Minttutie 28D 27, 1300 Vantaa, puh. 0408228192, raimo.maurola@elisanet.fi

Valokuvat ovat toimituksen, ellei erikseen mainita.